

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. Варна, 11.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 8 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ралица Райкова

при участието на секретаря Гергана Ж. Дженкова
като разгледа докладваното от Ралица Райкова Гражданско дело № 20203110111086 по описа за 2020 година

Производството по делото е образувано по предявени от К. С. Р. срещу АС-В и ВАС осъдителни иски с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ, както следва: 1) за осъждане на ответника АС-В да заплати на ищеца сумата 10 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се във влошаване на здравословното му състояние и в неприятни емоционални изживявания, психологични и неврологични заболявания, в резултат на които се задълбочило състоянието на съществуващите преди това ендокринологични заболявания, диагностицирани хронични заболявания – артериална хипертония, както и психоемоционални негативни преживявания, стрес, напрежение, безсъние, раздразнителност, които са вследствие на нарушаване на правото на ищеца на разглеждане и решаване на адм. д. № 4347/2013 г. и адм. д. № 868/2016 г. по описа на АС-В в разумен срок и 2) за осъждане на ответника ВАС да заплати на ищеца сумата 5001 лв., представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се във влошаване на здравословното му състояние и в неприятни емоционални изживявания, психологични и неврологични заболявания, в резултат на които се задълбочило състоянието на съществуващите преди това ендокринологични заболявания, диагностицирани хронични заболявания – артериална хипертония, както и психоемоционални негативни преживявания, стрес, напрежение, безсъние, раздразнителност, които са вследствие на нарушаване на правото на ищеца на разглеждане и решаване на адм. д. № 3754/2015 г. и адм. д. № 11072/2017 г. по описа на ВАС в разумен срок.

Твърди се в исковата молба, че на 16.12.2013 г. ищецът подал искова молба с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ пред АС-В срещу Министерство на правосъдието и Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплащане на суми, съставляващи обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в причинените му негативни преживявания. Посочва, че производството по адм. д. № 4347/2013 г. по описа на АдС – Варна е образувано още на 17.12.2013 г., но едва два месеца по-късно председателят

на състава с разпореждане от 11.02.2014 г. насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание за 14.03.2014 г. Поддържа, че в проведеното първо съдебно заседание били разпитани своевременно поисканите от него свидетели. Поради непредставянето на писмени доказателства от страна на ответника производството било отложено с четиридесет дни. За събиране на допълнителни доказателства чрез изготвянето на ССЧЕ делото било отсрочено за 06.06.2014 г. Твърди, че несвоевременно съдът не е заменил вещото лице по допусната експертиза, което е довело до отлагането на делото с още няколко месеца – за 12.09.2014г. Това станало повод за безпокойство от негова страна, още повече че причина за завеждане на исковата молба била нарушения на чл. 3 ЗИНЗС относно третирането му по нечовешки и унижителен начин от страна на държавновластнически орган по повод служебните му функции. Счита, че съдът не е съобразявал поведението си с експедитивността, необходима за разглеждане на производството, съгласно указанията на ЕСПЧ и константната практика на ВКС. Посочва, че първоинстанционният съд се произнесъл със съдебен акт извън законоустановения срок – едва на 18.12.2014 г., което отново счел като неуважение и преднамерено отношение спрямо него. Положението на неизвестност било мъчително за него. Губел доверие в правозащитния орган. Твърди, че в настоящия случай се касаело за производство от изключителна значимост, поради което следвало да се ползва с приоритет при разглеждането му. Несъобразявайки поведението си с това, административният съд му причинил значителни негативни изживявания, изразяващи се в тревожност, стрес, униние и безнадеждност. Изпаднал в отчаяние. Станал обект на подигравки и присмех от страна на останалите лишени от свобода. Наричали го „жалбаджия“. Системно имало подмятания дали наистина си въобразява, че съдът ще се занимава с един затворник. Бил упрекван, че търси защита на правата си по съдебен ред и очаква справедлив съдебен процес в разумен срок. Излага, че в законоустановения срок подал касационна жалба срещу постановеното решение. Твърди, че същата била администрирана в срок, надхвърлящ разумния, а именно 2 месеца и 13 дни. Посочва, че производството пред първата инстанция продължило 1 година и 3 месеца, което е следствие единствено от поведението на съда и ответната страна. Поддържа, че пред касационната инстанция първото съдебно заседание било проведено на 15.02.2016 г., като от постъпването на касационната жалба в деловодството на ВКС /27.03.2015 г./ до насрочване на производството бил изминал неоправдано дълъг период от почти година. Бил притеснен от дългото чакане, изпитвал тревожност от неизвестното, чувство на малоценност, безнадеждност. Чувствал се игнориран и незначителен. Излага, че първоинстанционното решение било обезсилено по реда на касационния контрол и върнато за разглеждане от друг състав на АС-В. Твърди, че вторият ответник в процеса – ГД „ИН“ не бил конституиран своевременно, а едва в насроченото открито съдебно заседание на 22.06.2016г. - три месеца след връщане на делото на първата инстанция. Второто съдебно заседание било насрочено четири месеца по-късно – за 05.10.2016 г. Същото било отложено за събиране на доказателства за 30.11.2016 г. Посочва, че на следващото съдебно заседание изпълнил своевременно попълването на доказателствения материал по делото и били разпитани поисканите от него свидетели. Ответната страна обаче не представила изисканите писмени доказателства, поради което делото било отложено за 15.02.2017 г. Поради заболяване на съдията делото било отсрочено за 29.03.2017 г. На 27.03.2017 г. било разпределено на друг състав и било пренасрочено за 17.05.2017 г. Поддържа, че за събиране на доказателства, изходящи от Началника на затвора, делото било отлагано 5 пъти, като същият не бил санкциониран за бавенето на процеса. Това обстоятелство го накарало да се чувства унижително, накърнено било човешкото му достойнство. Излага, че при повторното разглеждане на производството били проведени шест открити съдебни заседания, като на практика се събирали доказателства, които вече били събрани при първоначалното производство. Твърди, че бил притеснен от факта на забавянето на процеса, както и от поведението на ответниците. Това довело до раздразнителност, напрежение, смущение в съня,

световъртеж, обостряне на хроничните му ендокринологични и кардиологични заболявания. Изострили се отношенията в семейството му, като дори сестра му му отправяла упреци във връзка с очакванията му за развитието на производството в по-кратък срок. Затворил се в себе си и ограничил комуникацията си с останалите лишени от свобода. Поддържа, че неразглеждането на предявения от него иск в разумен срок по смисъла на чл. 6, пар. 1 ЕКЗПЧОС /общата продължителност на процеса била повече от 5 години и 2 месеца/ му нанесло морални вреди, изразяващи се в претърпени негативни емоции, стрес, унижение, потъпкване на човешкото достойнство, потиснатост, нервно напрежение, както и притеснение за влошаване на общото му здравословно състояние вследствие от вредното влияние на неблагоприятните условия, в които бил заставен да търпи наказанието си. Твърди, че в законоустановения срок подал искане за обезщетение за нанесените му неимуществени вреди, като процедурата приключила с изпращане на споразумение от страна на министерство на правосъдието за сумата 1000 лв., с което той не е съгласен, доколкото счита определеният размер за несправедлив. С уточняваща молба от 09.02.2021 г. ищецът е пояснил, че притесненията, безпокойството и унинието, в които изпаднал са с начална дата 06.06.2014 г., като негативните му преживявания са породени от отлагането на производството с три месеца за изготвяне на ССЧЕ, тъй като делото било отсрочено за 12.09.2014 г. Ищецът възприел този период за твърде дълъг с оглед казуса, с който бил сезиран съдът. При наличието на постъпила молба от вещото лице да бъде заменено с друго поради голямата му натовареност, бездействието на съда да замени същото в закрито съдебно заседание, което сторил в открито съдебно заседание, станало повод за безпокойството му, още повече, че причина за завеждане на делото били нарушения на забраната на чл. 3 ЗИНЗС относно третирането му по нечовешки и унижителен начин от страна на държавновластнически орган по повод служебните му функции. Влошаването на здравето на ищеца се изразявало в проява на психологични, неврологични заболявания – фрустрация, тревожност, депресивни състояния, обостряне на диагностижираното му ендокринологично заболяване – дифузна гуша, прогресия на хроничното му заболяване алтериална хипертония, както и психоемоционални негативни преживявания, стрес, напрежение, безсъние, раздразнителност и пр. В съдебно заседание, проведено на 18.02.2021 г., процесуалният представител на ищеца уточнява, че крайната дата до която ищецът е претърпял твърдените неимуществени вреди е датата на постановяване на съдебното решение – 26.02.2019 г. По изложените съображения моли предявените искове да бъдат уважени.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника АС-В. Поддържа становище за частична недопустимост на иска, доколкото възразява, че общата 5-годишна давност за предявяването му за заплащане на обезщетение за вреди, претърпени от забавено правосъдие, конкретно по адм. д. № 4347/2013 г. по описа на АдС – Варна, е изтекла. По същество оспорва исквата претенция като неоснователна. Счита, че с оглед фактическата и правна сложност на повдигнатия пред АС-В спор не е налице прекомерна продължителност на делото и в този смисъл не са налице предпоставките на чл. 26 ЗОДОВ за реализиране на отговорността за дейност на органите на съдебната власт за нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок. Не оспорва обстоятелството, че адм. д. № 4347/2013 г. е образувано на 17.12.2013 г., като първото действие по него – разпореждането за насрочване е от 11.02.2014 г. Твърди, че това е единственото забавено процесуално действие от съдията докладчик при разглеждане на това производство, доколкото същото е насрочено в срок не от два, а от три месеца от образуването му – за 14.03.2014 г. Посочва, че с разпореждането от 11.02.2014 г. съдията-докладчик се е произнесъл по всички доказателствени искания на ищеца, тоест организирано е своевременно и адекватно събиране на доказателства в съдебното заседание. Поддържа, че именно поведението на ищеца – искане за събиране на нови писмени доказателства от ответника и гласни такива, е причина за отлагането на делото за друга дата. Второто открито съдебно заседание е насрочено за следващия месец – на

25.04.2014 г. В него е допусната съдебно-счетоводна експертиза. Следващото открито съдебно заседание е насрочено за 06.06.2014 г. Оспорва твърдението в исковата молба, че съдът не се е произнесъл в закрито съдебно заседания по молбата на вещото лице за замяната му. Излага, че такова разпореждане е постановено своевременно – на 26.05.2014 г., като обаче и второто вещо лице е депозирало идентична молба на 02.06.2014 г. Ето защо новото вещо лице е определено в проведеното няколко дни по-късно открито съдебно заседание, доколкото ищецът К.Р. е заявил, че желае да се ползва от допусната експертиза. Следващото съдебно заседание е отложено за 12.09.2014 г., при съобразяване от страна на съда, че производството по чл. 1 ЗОДОВ не е сред определените от законодателя незабавни производства, както и при отчитане на съдебната ваканция. В това съдебно заседание делото е обявено за решаване. Постановено е решение на 18.12.2014 г., с обем 13 страници и с шест диспозитива. Счита, че произнасянето в рамките на тримесечния срок е обусловено от фактическата и правна сложност на делото, поради което не следва да се третира като несвоевременност, неангажираност или забавено правосъдие. Поддържа, че подадената от ищеца касационна жалба е администрирана своевременно. Посочва, че твърденията на ищеца за претърпени вреди в резултат на забавено правосъдие по адм. д. № 4347/2013 г. са недоказани. Оспорва изложеното, че воденото от него дело е с висока степен на обществена значимост, с висок приоритет и от голям обществен интерес. Излага, че за периода 01.03.2007 г. – 13.10.2020 г. само в АС-В са образувани 81 съдебни производства по иски молби и жалби на К. С. Р., което е вероятното и възможно обяснение защо останалите лишени от свобода са го наричали „жалбаджия“. В периода м.12.2013 г. – м.01.2015 г. са образувани и висящи общо 8 такива производства, включително и това по адм. д. № 4347/2013 г., поради което счита, че твърдените претърпени неимуществени вреди са неотнормими и несъстоятелни към това именно производство. Посочва, че в нито един момент от водене на това дело към ищеца не е било проявено нито неуважение, нито преднамерено отношение. По отношение на следващото посочено в исковата молба адм. д. № 868/2016 г. ответникът АС-В излага, че същото е образувано на 29.03.2016 г. Още на следващия ден е администрирано от съдията-докладчик, като е оставено без движение. Подадена е уточняваща молба от ищеца на 11.04.2016 г. Дадени са му допълнителни възможности да уточни твърденията си с разпореждане от 18.04.2016 г. и 05.05.2016 г. След отстраняване на нередовностите делото е насрочено в открито съдебно заседание за 22.06.2016 г. Ход на делото де е даден, предвид въведените от ищеца уточнения и необходимостта от конституирането на втори ответник в производството. В проведеното на 05.10.2016 г. съдебно заседание са уважени доказателствените му искания. Производството е отложено за 30.11.2016 г., когато са разпитани поисканите от него свидетели. Делото е отложено за 15.02.2017 г. поради необходимостта от изслушване на вещо лице, както и за събиране на писмени доказателства. Поради продължителен отпуск по болест на съдията-докладчик делото е преразпределено и насрочено за 17.05.2017 г. Проведени са още две заседания – на 28.06.2017 г. и 12.07.2017 г., като в регламентирувания едномесечен срок – на 31.07.2017 г. е постановено решение по спора. Посочва, че в административните производства не е предвидена преклузия на доказателствените искания, поради което и всички извършени от съда действия са своевременни и надлежни. В аспекта на преживения от ищеца стрес излага, че ищецът е предявил пред ВРС и друг иск по реда на чл. 26 ЗОДОВ срещу АС-В, който е разгледан в гр. д. № 9169/2018 г. по описа на ВРС. В тази връзка счита, че вероятно в един и същи период източниците за преживения стрес са многокомпонентни и наслагващи се в действителността, поради което е необходимо безспорното установяване, че точно от развитието и хода на съдопроизводствените действия по процесните административни дела е настъпил онзи стрес, както и всички други посочени в исковата молба неимуществени вреди. По изложените съображения моли предявеният иск да бъде отхвърлен.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника ВАС.

Поддържа становище за недопустимост на иска, доколкото счита, че не е налице пасивна солидарност между ответниците. По същество оспорва иска като неоснователен. Излага, че общата продължителност на производството е 5 години, 2 месеца и 9 дни /образувано е на 17.12.2013 г. и е приключило с окончателен съдебен акт на 26.02.2019 г./. В този период делото се е развило пред ВАС в рамките на две производства – 1) адм. д. № 3754/2015 г., образувано на 30.03.2015 г. и приключило с решение от 18.03.2016 г. /с продължителност 11 месеца и 12 дни/ и 2) адм. д. № 11072/2017 г. по описа на ВАС, образувано на 28.09.2017 г. и приключило с решение от 26.02.2019 г. /с продължителност 1 година, 4 месеца и два дни/. Твърди, че не е налице забава в двете производства, доколкото е имало произнасяне по молбата за освобождаване на ищеца от заплащане на всички съдебни разноски и такси по делото. Счита за абсолютно неоснователни твърденията на ищеца, че предвид условията на изолация, при които е бил поставен с оглед изтърпяване на наложеното му наказание лишаване от свобода, довели до чувство на малоценност и безнадеждност, загуба на доверие в институциите и правозащитните органи, породени от липсата на информация относно движението на делото пред касационната инстанция, което породило у него съмнение, че „съдът не желае да разгледа“ неговия казус. Още с разпореждането от 30.04.2015 г., с което е оставена без уважение молбата на жалбоподателя за освобождаване от разноски, на същия е указано, че в 7-дневен срок от получаване на съобщението следва да внесе 5 лв. държавна такса по сметка на ВАС, като в противен случай касационната му жалба ще бъде оставена без разглеждане, а образуваното по нея съдебно производство – прекратено. Излага, че ищецът е бил надлежно уведомен за това разпореждане на съда, заплатил е изискуемата държавна такса, поради което оспорва твърденията му за причинени тревожност и терзания от неизвестното поради липса на информация за хода на делото пред касационната инстанция. Поддържа, че двете производства пред ВАС са приключили в кратки срокове, като следва да се отчете и периодът на съдебната ваканция от 15.07 до 01.09, в който не се насрочват открити съдебни заседания. Оспорва твърденията на ищеца, че в случая се касае за дело, което попада в обхвата на категорията дела, които представляват особен, изключителен залог за страната и обществото, което изисква от националните власти „да покажат специално или особено усърдие“ при тяхното разглеждане. Посочва, че процесният случай не представлява дело, изискващо по-завишено внимание от страна на съда. Излага, че адм. д. № 4347/2013 г. по описа на АдС – Варна е образувано по искова молба за присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди в резултат на поставянето му в унизително положение поради неизпълнение на задължение на затворническата администрация да му осигури безплатно облекло, обувки и тоалетни принадлежности в дължимия обем, поради което случаят не попада в категорията на значими дела, в който смисъл са твърденията на ищеца в исковата молба. Посочва, че жалбоподателят нито веднъж в рамките на цялото производство пред ВАС не е депозирал искане за приоритетно разглеждане на делото с обосноваващи го мотиви. Поддържа, че продължителността и на двете касационни производства отговаря на изискването за разглеждане и решаване на делата в разумен срок. По изложените съображения моли предявеният иск да бъде отхвърлен и претендира сторените съдебни разноски.

Съдът, като съобрази събраните писмени и гласни доказателствени средства, както и заключенията по назначените съдебно-медицински експертизи, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа:

От материалите, съдържащи се в приобщените към доказателствения материал по делото административни дела, а именно: адм. д. № 4347/2013 г. и адм. д. № 868/2016 г. по описа на АС-В, както и адм. д. № 3754/2015 г. и адм. д. № 11072/2017 г. по описа на Върховния административен съд, се установява следното:

Производството по адм. д. № 4347/2013 г. по описа на АС-В е образувано на

17.12.2013 г. по подадена на 16.12.2013 г. искова молба от К. С. Р. против Министерство на правосъдието на РБ, с която са предявени три кумулативно обективно съединени иски с правно основание чл. 1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетения за претърпени имуществени и неимуществени вреди. С Разпореждане от 11.02.2014 г. (след близо 2 месеца) производството по делото е насрочено за разглеждане в окрито съдебно заседание на 14.03.2014 г., като съдът се е произнесъл по всички доказателствени искания на ищеца.

В първото по делото о.с.з. на 14.03.2014 г. е даден ход на делото, докладвана е исковата молба, страните са изразили своите становища и са събрани писмени и гласни доказателствени средства. Съдът е задължил ответната страна да представи писмени доказателства, изискани още с разпореждането за насрочване на делото, както и новопосочени такива от ищеца. Уважени са доказателствените искания за разпит на двама свидетели в полза на ответника и един свидетел в полза на ищеца. Предвид посочване на конкретни дати – 04.04.2014 г. и 11.04.2014 г., в които ищецът ще бъде конвоиран в София, делото е отложено за 25.04.2014 г. (след 1 месец).

Във второто по делото съдебно заседание, проведено на посочената дата, са разпитани допуснатите до разпит свидетели, приети са представените писмени доказателства от ответника и е отхвърлено доказателствено искане на ищеца за приемане на писмени доказателства като неотнормено. Съдът е извършил преценка за необходимост от назначаване на съдебно-счетоводна експертиза със служебно формулирани от съда въпроси с оглед изясняване на фактите по делото, съобразно изявленията на ищеца, и е отложил делото за 06.06.2014 г. (след 1 месец и 12 дни).

В закрито заседание от 13.05.2014 г., след представяне на доказателства за заплащане на държавна такса от ответната страна с молба от 30.04.2014 г. (първият работен ден след тази дата е 07.05.2014 г.), съдът е определил вещо лице за изпълнение на поставените задачи. С молба от 23.05.2014 г. вещото лице е уведомило съда, че поради служебна ангажираност не е в състояние да изготви в срок експертизата, поради което моли да бъде заменено, като на следващия работен ден 26.05.2014 г. молбата му е уважена от съда и е назначено друго вещо лице. Същото е депозирано на 02.06.2014 г. (четири дни преди датата на съдебното заседание – 06.06.2014 г.) заявление, че е в невъзможност да изготви заключението в срок и моли да бъде заменено.

В съдебно заседание от 06.06.2014 г. съдът е изслушал становищата на страните по повод молбата на това вещо лице и ищецът е заявил, че експертизата го ползва и държи да бъде извършена. Делото е отложено за 12.09.2014 г. (след близо 3 месеца, като в този период се включва съдебната ваканция по чл. 329 ЗСВ от 15.07 до 01.09 – месец и половина).

В последното по делото съдебно заседание от 12.09.2014 г. е изслушано заключението на вещото лице и същото е приобщено към доказателствения материал. Ищецът е представил писмено доказателство, което е прието от съда, и е направил допълнително искане за изискване от ответната страна да представи доказателства, което би довело до последващо отлагане на делото, но същото е оставено без уважение от съда и е даден ход по същество на делото. Предоставена е възможност на страните в 10-дневен срок да представят писмени бележки, от която се е възползвал ищецът на 17.09.2014 г.

Съдебното решение по делото е постановено на 18.12.2014 г. (3 месеца и 6 дни след заседанието, в което е приключило разглеждането на делото, т.е. след инструктивния 1-месечен срок по чл. 172, ал. 1 АПК – със закъснение от 2 месеца и 6 дни).

В законоустановения срок са постъпили касационна жалба на 12.01.2015 г., подадена от ищеца, както и касационна жалба от ответника, подадена на 20.01.2015 г., които след изпращането им на насрещните страни са изпратени на 09.02.2015 г. по

компетентност на Върховния административен съд.

С Разпореждане от 12.02.2015 г. делото е върнато на АС – Варна, поради нередовност на касационните жалби и след изпълнение на указанията по отношение на ответника Министерство на правосъдието на 25.03.2015 г. делото отново е изпратено на ВАС за произнасяне по същите и относно искането на ищеца за освобождаване от заплащане на държавна такса по касационната жалба. С Определение от 30.04.2015 г., постановено по адм. д. № 3754/2015 г. на ВАС молбата на ищеца е оставена без уважение.

Делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 15.02.2016 г. (близо 9 месеца след изпълнение на дадените на ищеца указания да внесе дължимата държавна такса, направено с молба от 18.05.2015 г.), а решението по делото е постановено на 18.03.2016 г. (1 месец и 3 дни след датата на заседанието). С този съдебен акт е обезсилено постановеното от АС – Варна съдебно решение от 18.12.2014 г. и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда, поради постановяването му при нередовно упражнено право на иск в обжалваните части и са дадени указания на съда да извърши дължимите процесуални действия по отстраняване на нередовностите на исковата молба.

След връщане на делото от ВАС пред АС – Варна на 29.03.2016 г. е образувано адм. дело № 868/2016 г. и на 30.03.2016 г. в съответствие с указанията, дадени от ВАС, производството е оставено без движение и са дадени указания на ищеца да отстрани нередовностите на исковата молба. В изпълнение на същите са депозириани уточняващи молби от 11.04.2016 г. и 26.04.2016 г. Впоследствие с разпореждане от 05.05.2016 г. делото е отново е оставено без движение, депозириани са още две уточняващи молби от 16.05.2016 г. и 27.05.2016 г. С разпореждане от 31.05.2016 г. делото е насрочено за 22.06.2016 г.

На съдебното заседание от 22.06.2016 г. ход на делото не е даден, поради констатиран процесуален пропуск, а именно не е конституирана като ответник Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, срещу която според уточненията на ищеца е насочена част от исковата претенция, като отделно от това макар и до същата да е била изпратена призовка за съдебното заседание, препис от исковата молба не е бил връчен. С оглед тези обстоятелства делото е отложено за 05.10.2016 г. (след 3 месеца и 18 дни, в които е включен периодът от 1 месец и половина – съдебна ваканция).

На 05.10.2016 г. е проведено по делото първо съдебно заседание, в което е докладвана исковата молба, приети са писмени доказателства, постановено е повторно изслушване на вещо лице и по искане на ищеца е задължено трето лице – Затвора Варна да представи намиращи се у него документи. За събиране на допуснатите доказателства делото е отложено за 30.11.2016 г. (след по-малко от 2 месеца)

Във второто съдебно заседание на 30.11.2016 г. са разпитани двама свидетели по искане на ищеца, констатирано е, че вещото лице не е получила съобщение за явяването му по делото, поради което е разпоредено повторното му призоваване, задължено е отново третото лице да представи изисканите от предходно съдебно заседание документи, като е предупредено за отговорността му при неизпълнение на разпореждането на съда и са изискани нови документи по искане на ищеца. Делото е отложено за 15.02.2017 г. (след 2 месеца и половина).

Поради отсъствие на съдията-докладчик заради временна неработоспособност с определение от 14.02.2017 г. делото е отсрочено за 29.03.2017 г., но поради продължителното отсъствие на съдията делото е преразпределено на друг съдия-докладчик, който с разпореждане от 27.03.2017 г. е пренасрочил делото за 17.05.2017 г. с цел включването му в утвърдения график на съдебните заседания на новия съдия-докладчик.

На проведеното съдебно заседание от 17.05.2017 г. е изслушано вещото лице и е приобщено към доказателствения материал заключението по назначената съдебно-

счетоводна експертиза. Съдът е докладвал неизпълнението на задължението на третото лице да представи изисканите от него документи, а процесуалният представител на ищеца е заявил, че поддържа това доказателствено искане. Съдът е приел, че тези доказателства са от съществено значение за правилното решаване на спора и за пореден път е изискал съответните документи като повторно е предупредил Началника на Затвора Варна, че ще му бъде наложена глоба при неизпълнение на вмененото му задължение. Делото е отложено за 28.06.2017 г. (след 1 месец и 11 дни).

В съдебно заседание от 28.06.2017 г. са приети представените от Началника на Затвора Варна писмени доказателства, но му е указано в срок до следващото съдебно заседание изпратените документи да бъдат заверени за вярност, както и да се изпратят преписи за страните по делото и същото е отложено за 12.07.2017 г. (след 14 дни).

В последното по делото съдебно заседание на 12.07.2017 г. единствено е докладвано изпълнението на горните указания от третото неучастващо по делото лице и е даден ход по същество на делото.

Съдебното решение по адм. д. № 868/2016 г. на АС – Варна е постановено на 31.07.2017 г. (след 19 дни от последното съдебно заседание). Срещу същото е депозирана касационна жалба от ищеца на 16.08.2017 г., която след надлежното и своевременно администриране е изпратена на ВАС на 27.09.2017 г.

Пред ВАС е образувано адм. д. № 11072/2017 г. на 28.09.2017 г. и е насрочено за разглеждане в о.с.з. на 04.02.2019 г. (след 1 година, 3 месеца и 24 дни), а окончателното решение по делото е постановено на 26.02.2019 г. (22 дни след съдебното заседание).

Представени са от ответника АС-В следните писмени доказателства: 39 бр. искиви молби, сочещи на предприетите от К. С. Р. действия по защита на накърнените му права, свързани с претърпените неимуществени вреди, като в периода, покриващ се с периода на висиящност на двете административни производства, са подадени общо 29 бр. искиви молби, въз основа на които са образувани производства пред АС-В с идентични твърдения за вида на неимуществените вреди – стрес, болки, страдания и др., както и справка за административните дела, образувани в АС-В по искиви молби на ищеца в периода от 01.01.2013 г. до настоящия момент.

Приобщена към доказателствения материал относно здравословното състояние на ищеца е следната медицинска документация: медицинска справка от м.ф. Р. Попова, амбулаторни листи за проведени медицински прегледи и назначена терапия, рецептурна книжка, медицински документи, издадени на К. С. Р. – 57 листа, изпратени от Затвора – Варна, три броя здравни картони на ищеца, амбулаторни листи и медицински документи за периода от 06.06.2014 г. до 26.02.2019 г., медицинска справка, изготвена от м.с. З. Томова от 11.10.2021г., амбулаторен лист от преглед № 2427/10.08.2021 г. и резултати от проведено изследване на кръвта на К. С. Р. от МДЛ „Лина“ ЕООД.

По искане на ответника АС-В е назначена съдебно-медицинска експертиза, като от страна на ищеца не е релевирано искане за ангажиране на специални знания от вещо лице за установяване на твърдяното от него влошаване на здравословното му състояние, вследствие на изпитаните стрес и тревожност от забавено правосъдие.

От заключението на приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-медицинска експертиза, изготвено от в.л. д-р Р.Д., се установява, че от м. 11-12.2009 г. ищецът е с увеличена щитовидна жлеза, дефинирана като нетоксична дифузна гуша, развила се на фона на хроничен тиреодит, вследствие на който през м. 06.2013 г. е установен и субклиничен хипотиреодизъм, за който е назначена терапия с левотироксин. Вещото лице е достигнало до извода, че отклонението от хормоналните нива през м. 06.2013 г. (преди депозиране на исковата молба пред АС – Варна) е резултат от преустановено лечение с предписаното лекарство. След преглед на 27.06.2013 г. е възобновено лечението с левотироксин и на фона на терапията е отчетено нормално ниво на 29.06.2016 г. Според актуалните изследвания от 22.01.2021

г. хроничният тиреодит и свързания с него хипотиреодизъм са със задоволителен контрол на фона на заместително лечение с нужния медикамент, като липсват данни за прогресия на дифузната гуша. Отчетено е влошаване на хипотиреодизма на 14.11.2019 г., което обаче според медицинския експерт е свързано с нередовен прием на назначената терапия. От лабораторни изследвания, проведени на 18.04.2013 г., е установена смесена дислипидемия, за която също е била назначено медикаментозно лечение. По отношение на тази диагноза според амбулаторните прегледи от кардиолог терапията е била приемана периодично, предвид наличните данни в медицинските картони на ищеца, а последните изследвания от 29.09.2020 г. показват отклонения без клинична стойност. Изяснява се от заключението, че във връзка с фамилната обремененост за захарен диабет по майчина линия при ищеца са проследявани кръвна глюкоза и/или гликиран хемоглобин до 23.01.2017 г., като отчетеното ниво на гликирания хемоглобин е гранично за предиабет при регистрирана нормална кръвна глюкоза, но от друга страна, на 21.07.2015 г. е регистриран гликиран хемоглобин в предиабетни стойности при нормална кръвна глюкоза, а установената на 01.12.2016 г. по-висока кръвна глюкоза според вещото лице не може да бъде интерпретирана самостоятелно и без уточнение за начина на изследването. Сочи, че съобразно тези данни не може да бъде направено заключение за актуалното състояние на въглехидратната обмяна на веществата. При изслушването си в съдебно заседание вещото лице пояснява, че установените повишени нива при изследванията на ищеца зависят от дозата на медикамента, който приема, редовния и правилния му прием, а не се дължат на други фактори, съотв. не могат да се повлияят от стрес, нервно напрежение или безпокойство.

Изяснява се от изслушаното по делото заключение на в.л. С.В. по назначената и неоспорена от страните съдебно-медицинска експертиза, че от наличната по делото медицинска документация не са установяват психиатрични диагнози данни за психично заболяване на ищеца, както и за назначаването на прием на психотропни медикаменти или такива, използвани за лечение на психични заболявания, към 17.12.2013 г. и в последващия период.

По искане на ищеца са разпитани свидетелите С.А.М. и Х.А.Х. Свидетелят М. излага пред съда, че ищецът му е споделял, че води дело от 2013 г. срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ и Министерство на правосъдието, за да му бъдат осигурени дрехи, обувки, спални принадлежности, което се е забавило във времето и е продължило до 2019 г. През това време се е налагало свидетелят да го снабдява с дрехи, тъй като ищецът не разполага с парични средства. Споделял му също, че имал заболявания, които се влошили, а очаквал, че делото ще бъде разгледано в друг срок, тъй като това били ежедневни за ищеца нужди. В тази част свидетелските показания пресъздават не непосредствено установени факти, а преразказани твърдения на страната, които подлежат на самостоятелно доказаване с всички допустими по ГПК доказателствени средства.

От свидетелските показания на втория свидетел се установява, че с ищецът често са общували по повод водените от него дела в АС-В относно лоши битови условия в местата за лишаване от свобода, по-конкретно в Затвора Варна и че не са му предоставени дрехи по списък. Непосредствените му впечатления са, че ищецът се възмущавал, че идентично дело на свидетеля Х. приключило пред всички съдебни инстанции за година и половина, а неговото продължавало с години и нямало краен съдебен акт. Свидетелства, че това обстоятелство много го притеснявало, терзаел се, а другите лишени от свобода, надзирателите в затвора и служителите от „Съдебна охрана“ го критикували, обръщали се към него с „жалбаджия“ – иронично като подигравка. Налагало се да посещава медицински специалист, с оглед здравословното му състояние, като в присъствието на свидетеля лекар казал на ищеца да не се притеснява толкова много от подигравките. Ищецът считал, че със забавянето на делото се узаконяват действията на затворническата администрация, тъй като в този

срок изтичали давностните срокове, в които да потърси отговорност от длъжностните лица на затворническата администрация. Свидетелства, че за ищеца било важно да се разгледа делото в разумен срок, защото не разполага с доходи, за да се снабди с вещите, които не са му били предоставяни. Сочил, че ищецът е лишен от свобода с доживотна присъда, като на тези лица не се осигурява работа, нямат доходи, а ищецът няма и близки – родителите му били починали. Ищецът нямал възможност да си купи бельо и чорапи, а носил скъсани такива и чакал възмездие от българския съд да му присъди обезщетение точно за тази невъзможност. Свидетелят виждал как ищецът събирал стари дрехи и обувки и ставал обект на подигравки. Забавянето на българския съд да излезе със справедливо решение допълнително усилвало тези негови терзания и дори св. Х. станал свидетел как след като му казал, че той вече има решение от Върховния административен съд по същия казус ищецът се сринал – подкосили са му се краката и припаднал поради рязко повишаване на кръвното.

По делото е представен констативен протокол от Инспектората при Висшия съдебен съвет от 22.10.2019 г., съгласно който е допусната забава от страна на съдебните органи при разглеждане на делото.

С писмо от Министерство на правосъдието е предложено на ищеца сключване на споразумение за обезщетение в размер на 1000 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 2б, ал. 1 ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от ЕКЗПЧОС. С нормата на чл. 2б ЗОДОВ е създаден национален компенсаторен механизъм за бавно правосъдие, като с нея е предвидено вътрешноправно средство за защита, самостоятелна хипотеза на отговорност на държавата за вреди, причинени на физическите и юридически лица, като тази отговорност е обективна и се носи от държавата без значение, кой орган я представлява.

Предявеният иск е допустим – ищецът е подал заявление за допуснато нарушение на разумния срок на разглеждане на делото пред Инспектората при Висшия съдебен съвет, но предвид обстоятелството, че до споразумение относно размера на обезщетение не се е достигнало, административната процедура се явява изчерпана и въпросът за наличието на предпоставки за присъждане на обезщетение и за размера на обезщетение следва да бъдат разгледани в рамките на съдебното производство по предявения иск. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника АС-В за частична недопустимост на производството поради изтичане на 5-годишен давностен срок за предявяване на настоящия иск относно производството по адм. д. № 4347/2013 г., доколкото погасяването на правото на ищеца да претендира обезщетение за неимуществени вреди, вследствие нарушаване на правото му на разглеждане и решаване на повдигнатия от него спор с подадената на 16.12.2013 г. искова молба пред АС-В, касае основателността на предявения в настоящото производство иск по чл. 2б, ал. 1 ЗОДОВ, а не неговата допустимост. Освен това окончателното решение по делото е постановено на 26.02.2019 г., след която дата тече 6-месечния срок по чл. 60а, ал. 4 ЗСВ за подаване на заявление до Министъра на правосъдието, респ. преди изтичането на този срок и провеждането на административната процедура по Глава IIIа от ЗСВ предявяването на процесния иск по чл. 2б, ал. 1 ЗОДОВ би било недопустимо.

В част от съдебната практика на ВКС се възприема принципът, че положението на страна, която не се е съгласила с предложеното по административен ред обезщетение по чл. 60а ЗСВ не може да бъде влошавано в рамките на развитото се съдебно производство по иск с правно основание чл. 2б, ал. 1 ЗОДОВ, тъй като отговорността по този иск е на Държавата и в рамките на производството пред Инспектората на ВСС Държавата е изразила становище за наличието на вреди, които следва да бъдат обезщетени в съответен размер – в този смисъл Решение №

76/11.04.2016 г. по гр. дело № 5721/2015 г. на ВКС, III г.о. Други състави на ВКС намират, че предложението би могло да се разглежда от съда единствено като извънсъдебно признание, което съгласно чл. 175 ГПК и трайно установената практика по приложението му, също следва да се преценява с оглед всички останали обстоятелства по конкретното дело – така Решение № 272/27.01.2020 г. по гр.д. № 924/2019 г. на ВКС, IV г.о.

Според константната съдебна практика, обективирана и в Решение № 30/07.05.2019 г. по гр. д. № 2 125/2018 г. на ВКС, III г.о., Държавата – чрез своите процесуални субституенти, отговаря за всички забавяния, извън тези, дължащи се на поведението на претендиращата обезщетение страна, в т. ч. за тези вследствие поведението на вещите лица и насрещната страна по делото, защото е длъжна да установи правила, както и спазването им, за да бъдат осуетявани последиците от недобросъвестно упражняване на права и недобросъвестно изпълняване на задължения. Съдът може да констатира причината за всяко отделно забавяне. Такава причина може да бъде: действия и бездействия на съда, на другите участници в производството, на съдебни служители, пренатовареност на съда и др., които имат значение единствено за анализа, който компетентните държавни органи следва да извършат, за да определят всеки според компетентността си, мерките, които държавата следва да предприеме за недопускането на други нарушения. Съгласно константната практика на ЕСПЧ, Конвенцията възлага в задължение на всяка от договарящите държави, в т. ч. и Република България, независимо от разходите, да организира съдебната си система по такъв начин, който да дава възможност на съдилищата да разглеждат делата в разумен срок – в т. см. решения: *Airey v Ireland* A 32/1979/; 2 ЕГИИ 305 и *Sussmann v Germany* 1996-IV; 25 EHRR 64§ 55. В случаите на доказана „хронична“ натовареност на съда, държавата носи отговорност за непредприетите или недостатъчната ефективност на предприетите от нея мерки за справяне с този проблем /решение *Zimmermann and Steiner* срещу Швейцария /A 66/1983/; 6 EHRR 17 и *Guincho* срещу Португалия /A 81/ 1984/; 7 EHRR 233/, *Pammel* срещу Германия /1997-IV; 26 EHRR 100/ и др. /.

В конкретния случай при първото разглеждане на адм. дело пред АС-В производството е продължило 1 година и 2 дни от депозиране на исковата молба до постановяването на съдебното решение по адм. д. № 4347/2013 г. по описа на съда, като е допусната единствено 2-месечна забава при постановяването на първоинстанционното решение. Не може да бъде споделен доводът на ищеца за бездействие от страна на съда при произнасяне по молба на вещо лице за неговата замяна, доколкото съдът своевременно се е произнесъл и по двете молби на назначените по делото вещи лица, вследствие на които молби се е стигнало до отлагане на делото по обективни причини, но това не е довело до прекомерна продължителност на първоинстанционното производство. Забавяне на производството обаче се констатира при повторното разглеждане делото по предявените от ищеца искове по чл. 1 ЗОДОВ, за което е образувано адм. д. № 868/2016 г. по описа на АС-В. В периода от 22.06.2016 г. до 12.07.2017 г. се е стигнало до многократно отлагане на делото поради допуснат процесуален пропуск за конституиране на страна, непризоваване на вещо лице, непредставяне на изискани доказателства от трето неучастващо по делото лице, предупреждавано на два пъти за отговорността му при неизпълнение на разпорежданията на съда, пренасрочване на делото поради отсъствия на съдията-докладчик и впоследствие поредно пренасрочване след преразпределение на делото на друг съдия-докладчик с цел включването му в утвърдения график на съдебните заседания на този състав.

Забава е допусната и при разглеждане на делото пред касационната инстанция като първото и единствено заседание по адм. д. № 3754/2015 г. по описа на Върховния административен съд е насрочено 9 месеца след изпълнение на дадените на ищеца указания да внесе дължимата държавна такса след произнасянето по молбата му за

освобождаване от такава. С акта по същество на касационната инстанция е обезсилено обжалваното решение с мотив, че първоинстанционния съд (АС-В) се е произнесъл по нередовна искова молба, а е бил длъжен да прояви активност и да изиска уточняване на предявените обективно съединени искове. Продължителността на повторното разглеждане на делото от ВАС е следствие на късното насрочване на първото и единствено съдебно заседание по адм. д. № 11072/2017 г. по описа на съда – близо 1 година и 4 месеца след образуване на делото пред касационната инстанция.

Така се е стигнало до общата продължителност от 5 години 2 месеца и 10 дни на производството с предмет претенции за обезщетение по чл. 1 от ЗОДОВ за причинени неимуществени вреди от Министерство на правосъдието, произтичащи от бездействието на негови длъжностни лица, изразяващо се в непредставяне на обувки, дрехи и спални принадлежности в периода от 27.06.2007 г. до 31.05.2009 г., както и за причинени неимуществени вреди от ГДИН, изразени в изпитано от ищеца унижение, стрес, безсилие и страх, поради бездействието на администрацията в Затвора Варна да му предостави полагаемите се безплатно облекло, обувки и спални принадлежности за същия период.

Предвид изложените обстоятелства в дадения казус е допуснато неприемливо забавяне при разглеждането на визираните дела по описа на ответниците, произтичащо от несвоевременно извършени дължими от тези съдилища процесуални действия по движение на делото или техни бездействия, а по адм. д. № 4347/2013 г. – от несвоевременно постановяване на акта по същество извън установения инструктивен едномесечен срок. Посочените забавяния не могат да се противопоставят на ищеца и за тях отговарят ответниците, тъй като отговорността за нарушение на изискването за разумен срок, установено с чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС е обективна. Гаранцията за разумен срок по чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС има за цел да осигури общественото доверие в правораздаването.

Преценката за спазването на „разумния срок“ по смисъла на чл. 6, § 1 от Конвенцията следва да се извършва с оглед конкретните обстоятелства по дадения казус, съгласно установените стандарти в практика на ЕСПЧ и примерно изброените обстоятелства в ал. 2 от чл. 26 ЗОДОВ – общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и всички други факти, които са от значение за спора. Преценявайки обстоятелствата, свързани с конкретните обективни и субективни причини, довели до забавянето в разглеждането на процесните дела, образувани по реда на чл. 1 ЗОДОВ (които с оглед техния предмет се ползват с по-висока степен на обществена значимост), настоящата съдебна инстанция приема, че макар и отделните процесуални действия на съда да не се разглеждат изолирано, конкретиката на случая сочи, че са довели до увеличаване на продължителността на производството по посочените по-горе административни дела по описа на АС-В и Върховния административен съд, надхвърляща разумната такава.

Съгласно практиката на ЕСПЧ (Скордино с/у Италия, № 36813/97 от 29.03.2006 г.), както и тази на ВКС (Решение № 272/27.01.2020 г. по гр. д. № 924/19 г. на ВКС, IV г.о.), относно неимуществените вреди съществува силна, но оборима презумпция, че неразумната продължителност на производството причинява такива, поради което поначало не е необходимо ищецът да доказва обичайните, типични неимуществени вреди. Последните винаги се търпят от лице, спрямо което съдебното производство е продължило извън рамките на разумния срок, какъвто е и процесният случай. Посочените обичайни вреди се изразяват в притеснения за развитието на процеса, както и за евентуален неблагоприятен изход, накърняване на чувството на страната за справедливост и на доверието ѝ в държавността поради забавянето на делото. В настоящия случай от свидетелските показания на св. Х. се установява, че ищецът изпитвал възмущение от това, че дело с идентичен предмет, заведено от свидетеля е

приключило за година и половина, а по неговото вече няколко години нямало окончателен съдебен акт и това много го притеснявало. Забавянето на съда усилвало неговите терзания, защото ищецът не разполагал с доходи, за да се снабди с вещите, които затворническата администрация не му предоставяла и по повод на които се воделото административното дело.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че поради допуснатото нарушение на правото на ищеца К. С. Р. да получи решение на спора в разумен срок, са му причинени неимуществени вреди, изразяващи се изпитани неприятни емоционални изживявания – притеснение, възмущение, разочарование и напрежение. Недоказани обаче остават твърденията на ищеца за влошаване на здравословното му състояние вследствие на тревогите от забавеното правосъдие, доколкото от събраните по делото доказателства не се установява нито да е получил психологични и неврологични заболявания, нито да се е задълбочило състоянието на съществуващите преди това ендокринологични заболявания и диагностицирани хронични заболявания – напротив, от заключенията на съдебно-медицинските експертизи, приети по делото, тези твърдения се опровергават. Липсва и пряка причинно-следствена връзка между твърденията за понесени от него вреди и отправените към ищеца подигравки, че е „жалбаджия“, доколкото може да се направи извод, че същият е станал обект на коментари от останалите лишени от свобода и надзирателите в местата за лишаване от свобода заради множеството заведени от него съдебни производства (видно от приложената по делото справка за периода от 01.01.2013 г. до 14.12.2020 г. ищецът е бил страна по общо 64 дела, образувани пред АС-В).

Обезщетението за неимуществени вреди в хипотезата на чл. 2б, ал. 1 от ЗОДОВ се определя съобразно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД – по справедливост. Прилагането на критерия „справедливост“ изисква цялостна преценка на конкретните факти, които са от значение за съдържанието на неимуществените вреди и за правилното определяне на обезщетението, чрез което те биха могли да бъдат репарирани - в този смисъл са задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с т. 2 от Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС, като например – характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение.

Отчитайки безспорно установената тревожност на ищеца, изпитаното разочарование и времетраенето на разглеждането двете дела от първия ответник (до второто от които се е стигнало поради обезсилване на първото постановено решение, вследствие на нарушение на процесуалните правила от първоинстанционния съд, което е довело до увеличаване на общата продължителност на производството) и на тези от втория ответник, значимостта на забавеното производство за ищеца, както и предвид обстоятелството, че по делото не се доказаха претърпени други извън посочените обичайни притеснения и негативни изживявания, които той е търпял за времето за разглеждане на делата пред двете съдебни инстанции на два пъти, настоящият съдебен състав намира, че при степента на засягане на неимуществените права, изхождайки от обществения критерий за справедливост на този етап от социално-икономическата обстановка в страната, справедливият размер на обезщетението е 1000 лв. Засягането на личността на ищеца не се отличава с особена интензивност, като понесените от него морални болки не са били придружени от заявеното от него влошаване на здравословното му състояние, изпадане в депресия и пр., като не са налице доказателства и неразумната продължителност на процесните административни дела да се е отразила на друга сфера от личния му живот. Забавените производства не са довели до загуба на доверие в съда, а същият е продължил интензивно и успешно да защитава нарушените си права, завеждайки дела пред българските съдилища, включително пред АС-В. Присъждането на сума в по-висок размер от посочения би довело до несъответстващо на изискванията на справедливостта имуществено

разместване. Присъждането на обезщетение само по себе си съдържа морално удовлетворение – признаване, че е допуснато нарушение на правото на страната да получи разглеждане и решаване на спора в разумен срок, като размерът на паричната сума има за цел да репари действително претърпените вреди, а не да се превръща в източник на обогатяване.

Възраженията на ответника ВАС досежно липсата на предпоставки за ангажиране на отговорността му наред с тази на другия ответник по делото – АС-В, при условията на пасивна солидарност, са неотносими към предмета на спора. В исковата молба не е заявено такова съединяване на исковете, като е поискано всеки от двамата ответници да бъде осъден за конкретна сума отделно. Въпреки че Държавата и нейните органи се разглеждат като едно цяло, поради което отговорността се носи от държавата (без значение, кой орган я представлява), респ. ответниците отговарят солидарно на основание §1 от ЗР на ЗОДОВ, вр. чл. 53 ЗЗД, с оглед формулираните от ищеца искания и при съобразяване на принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, отговорността на двамата ответника следва да бъде ангажирана разделно, като сумата за дължимото на ищеца обезщетение се поделени по равно между тях.

При така констатираните обстоятелства и направените правни изводи съдът счита, че предявените искове по чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ се явяват частично основателни, като ответникът АС-В следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 500 лв. и ответникът ВАС – също сумата от 500 лв., представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на нарушаване на правото на ищеца на разглеждане и решаване на адм. д. № 4347/2013 г. и адм. д. № 868/2016 г. по описа на АС-В, респ. на адм. д. № 3754/2015 г. и адм. д. № 11072/2017 г. по описа на ВАС, в разумен срок. За разликите над тези суми до пълния предявен размер на претенциите на ищеца исковете следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК, с оглед отхвърлената част от иска, в полза на ответника ВАС следва да бъдат присъдени сторените от него разноси в размер на 315 лв. за юрисконсултско възнаграждение. От страна на АС-В не е отправено искане за присъждане на сторени съдебни разноси, поради което в тежест на ищеца не следва да бъдат възлагани такива.

Така мотивиран, Районен съд – Варна

РЕШИ:

ОСЪЖДА АС-В, с адрес ***, да заплати на К. С. Р., ЕГН *****, със съдебен адрес ***, сумата от **500 лв.** (петстотин лева), представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, вследствие на нарушаване на правото на ищеца на разглеждане и решаване на адм. д. № 4347/2013 г. и адм. д. № 868/2016 г. по описа на АС-В в разумен срок, на основание чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от 500 лв. до пълния претендиран размер от 10 000 лв.

ОСЪЖДА В.А.С., с адрес ***, да заплати на К. С. Р., ЕГН *****, със съдебен адрес ***, сумата от **500 лв.** (петстотин лева), представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, вследствие на нарушаване на правото на ищеца на разглеждане и решаване на адм. д. № 3754/2015 г. и адм. д. № 11072/2017 г. по описа на ВАС в разумен срок, на основание чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от 500 лв. до пълния претендиран размер от 5001 лв.

ОСЪЖДА К. С. Р., ЕГН *****, със съдебен адрес ***, да заплати на В.А.С., с адрес ***, сумата от **315 лв.** (триста и петнадесет лева), представляваща сторени съдебни разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Варна в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от Решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____